

Розділ перший

5

Випав перший сніг. Цього разу Місяць не був вчасно провести осінь і зустріти зиму. Та хіба можна забути, коли кіт кожен вечір тільки й робив, що запитував: «Зима вже настала?» І за кілька годин знову: «А зараз настала?» І так кілька тижнів поспіль. Місяць уже лякався Хому та відразу ховався за хмари, коли той дерся на дерево або сидів на горищі й голосно запитував одне й те саме, потім нявчав, гикав, співав пісень і знов запитував. Місяць подумував раніше спровадити осінь, але ж лад порушувати не можна, тому зносив котячі витребеньки.

Кіт сидів біля хліва й ловив ротом сніжинки, іноді лапою, а потім спостерігав, як вони танули.

У хлів заходити не хотів. Там працівники прибирали за Хрюнею, а та невдоволено рохкала. Їй подобалося лежати в багнюці, а коли замість багнюки стелили чисту соломку, Хрюня обурювалася й поспішала всім повідомити, що її думка нікого не цікавить, що її позбавляють улюбленої звички — лежати в багнюці та насолоджуватися її ароматами.

Корова Моня звикла до щоденних збурень свинки із приводу чистоти, тому намагалася не звертати уваги на нескінченний потік обурених рохкань.

— Хрюню, а ти об'єднайся з іншими свинками й обурюйтеся хором, — запропонувала на лихо собі корова.

Не знала Моня, що Хрюні сподобається ідея і вона здійснить план утечі з хліва, тобто почне рити підкоп.

Корова не розуміла, навіщо йти з хліва таким складним шляхом, якщо можна просто вийти через двері. Свинку ніхто не тримав, та й свинарник був неподалік.

Хрюня єдина зі свинок, хто жив у хліві, а не у свинарнику. Її відселили від інших ще поросям, тому що вона у всіх відбирала їжу.

Що й казати — попоїсти Хрюня любила, а в чужому кориті

завжди смачніше. Іноді навіть до Моні заглядала в пошуках смачного й морщилася від вигляду сіна.

Свинка не розуміла, як це можна їсти.

Підкоп Хрюні чомусь закінчувався біля Моні. Далі вона не рухалася. Не могла збагнути, у який бік повернути.

Моні це не подобалося, і вона вже пошкодувала, що дала пораду завзятій, але не дуже кмітливій Хрюні.

Щоранку підкоп засипали, наводили лад, а коли працівники йшли, Хрюня починала все наново.

Хомут знав наперед, що відбуватиметься у хліві найближчим часом, тому не поспішав заходити. Посидів, понявкав і пішов безцільно тинятися замком.

Заглянув у всі кімнати, переконався, що нічого не додалося, рівно як нічого не поменшало, а коли набридло тинятися, вирішив з'ясувати щодо привида в башті. Кіт обурювався, що той завівся саме там. Завівся б десь в іншому місці, наприклад у спальні господині. Вона так хропе ночами, що ніякий привид не витримає. Утече, забувши дорогу назад.

Хомут намагався згадати все, що знав про привидів. Від старань у нього засвербіла

потилиця, потім маківка, шия, за вухом та навіть боки. Старанно почухавшись, кіт подумав, що коли вилізати себе, тоді думати стане легше. Але, вичесавшись і вилізавшись, зрозумів, що не знає про привидів анічогісінько, та вирішив усе з'ясувати.

Замкнені на кілька замків двері в башту Хомута не бентежили — він знав лазівку.

Проникнувши всередину, підніматися вгору не квапився.

У башті гуляв вітер. То завивав під самою стелею, то тягнув легким протягом по підлозі.

Хомут посидів, слухаючи вітер, та, не кваплячись, став підніматися. Звук вітру, що завивав, то посилювався, то згасав, і ставало ще страшніше. Хомут заплющив очі з переляку. Уявив жахливі картинки, як його проковтнув привид. Потім картинки змінилися, і вже Хомут спостерігав, як його затягував морок і він сам перетворювався на привида.

Він розплющив очі, озирнувся навсібіч. Нічого нового або підозрілого не помітив. Усе було, як і колись. Перевірив у поглибленні стіни захований

